

Do slov a obrazů vtiskl Jaromír 99 sám sebe

Jedna ze Švejdíkových kreseb, jimiž doprovází své texty. Repro: Host

Jindřich Göth
redaktor MF DNES

Textař, zpěvák a výtvarník Jaromír Švejdík, známý také jako Jaromír 99, vydal v péči nakladatelství Host krásně zpracovanou knihu *Mimosezóna*, obsahující výběr z textů, které napsal pro kapely Priessnitz, Umakart, The Bombers, Václava Neckáře a nové také pro Letní kapelu.

Švejdíkovy texty bez problémů stojí i při pouhém čtení, byť je těžké si odmyslet jeho typický naléhavý zpěv a barvu hlasu. Je to poezie plná hledání i ztrát, obav, strachů, touhy někam se vydat. Zejména v raných textech pro Priessnitz mezi řádky vane chlad, mlha Jaromírova rodného Jesenicka. V pozdějších už reflektuje i pocity ze života v Praze.

Půlnoční Neckářův návrat

Slova doplňují Švejdíkovy obrazy, které mají podobně zasněnou a melancholickou náladu jako jeho verše. Dá se říct, že Jaromír 99 textuje podobným způsobem jako kreslí. Čisté, úsporné, s maximálním citem pro detail dokáže vtáhnout do svého světa.

Mimosezóna otevírá předmluva spisovatele Jaroslava Rudíše, s nímž Jaromír Švejdík vytvořil komiksovou trilogii *Alois Nebel*, podle níž vznikl stejnojmenný film. Skladba *Půlnoční*, která ho doprovází a díky níž se Václav Neckář dočkal comebacku, v knize pochopitelně nechybí.

Připomenout si důležité okamžiky Švejdíkova muzikantského i výtvarnického života je pak možné v rozhovoru, který s ním vedl Michal Pařízek.

Dost se o Jaromírovi 99 ale dozvíme i z pozorné četby jeho textů a prohlížení jeho obrazů. Je v nich skrytý jeho pohled na svět, na sebe sama, na život. Hovoří srozumitelným jazykem, bez ozdob a vytáček.

Mimosezóna
Jaromír 99

85%

Na konci Ivety Bartošové participovala většina z nás

Nejdřív mi minisérie o Ivetě Bartošové přišla jako skvělý nápad, pak jsem se trochu lekla, že je to možná moc velké sousto, vzpomíná producentka a castingová režisérka Maja Hamplová na tvůrčí počátky minisérie *Iveta*, kterou v těchto dnech uvádí Voyo.

Monika Zavřelová
redaktorka
MF DNES

Její prvotní pocity potvrzuje i představitel Petra Sepešihho Vojtěch Vodochodský: „Nejdřív jsem si nebyl jistý, jestli do toho projektu chci

jít.“ Oběma pak dopomohl především citlivý přístup režiséra Michala Samira, skvělý scénář a hlavně souhlas blízkých Ivety Bartošové i jejího (nejen) pěveckého partnera. „Nesla bych do toho, pokud by nám Artur Štáidl nedal souhlas,“ přibližuje Hamplová.

Jako by to bylo moje dítě

„Když jsem hercům volala s nabídkou, tak se skoro každý na první dobrou lekl, že to bude zpracované bulvárně. Asi nikdo nečekal, že vytvoříme minisérii, kde o senzaci nejde. I proto jsem vlastně poprvé ve své kariéře musela hercům zajistit pocit bezpečí a zázemí, ve kterém se nemusejí ničeho bát,“ vysvětluje.

Nyní, když Maja Hamplová, která obsazovala také filmy *Bába z ledu*, *Národní třída* nebo *Anthropoid*, slyší někoho hovořit o Ivetě Bartošové nepravdivě nebo zle, má tendenci ji bránit. „Jako by to bylo moje dítě,“ říká a Vojtěch Vodochodský jen přitakává. „Díky této sérii jsem

zjistil, že je všechno jinak, než média ukazují,“ prohlašuje.

Vlastní máma mě nepoznala

Pro uchopení role Petra Sepešihho bylo pro něj zcela zásadní zkoušení

Když jsem hercům volala s nabídkou, tak se skoro každý lekl, že to bude zpracováno bulvárně.

Maja Hamplová
producentka

s režisérem Samirem. Navíc herec, kterého si mohou diváci pamatovat také ze seriálu *Ohnivý kuře* nebo *Případ Roubal*, navštěvoval hodiny zpěvu, neboť společně s představitelkou Ivety Bartošové před kamerou sami zpívají. Už tak nápadné po-

době pak dopomohly ještě maskérky a kostymérky. „Vlasy jsou převážně moje, mullet mi každý den dolepovali asi hodinu. Prvotní pohled do zrcadla byl trochu zábavný, trochu šok, ale přivykl jsem si... Vlastní máma mě na plakátě nepoznala,“ vzpomíná syn herce, kuchaře a moderátora Ivana Vodochodského.

Minisérii Iveta tvůrčí představují ve třech epizodách, které vyprávějí o zpěvaččiných začátcích v osmdesátých letech. Zdáli bude nějaké pokračování, v tuto chvíli není jasné. Nebo o tom alespoň tvůrčí nemožnou hovořit. „V tuto chvíli se hlavně snažíme nadchnout diváky, a pokud budeme pokračovat, tak určitě s ještě citlivějším přístupem,“ přibližuje Hamplová.

Prahla po lásce

Na smutném konci života Ivety Bartošové se podle ní podílel v Česku tak trochu každý. „Měla jsem pocit, že na tom, jak její osud dopadl, jsme participovali jako národ všichni. Nebo možná ne všichni, ale vel-

ká část z nás. Samozřejmě existují ti, kteří na bulvár neklíkali a odběr netvořili. Ale někdy jsme ho asi tvořili všichni... Možná jsem se proto tak trochu cítila spoluúčastna na jejím osudu,“ popisuje.

Ivetu Bartošovou vnímá jako člověka, který prahl po lásce a po pevném zázemí, na které byl zvyklý z domova. Smrt Petra Sepešihho si pak podle Vojtěcha Vodochodského v sobě zpěvačka nesla celý život.

V pátek poslední díl

Finální podobu tří epizod ještě před premiérou mohl vidět syn zpěvačky Artur Štáidl i její dvojče, sestra Ivana. „Artur viděl dvacet minut a řekl, že je to super a chce zbytek vidět v kině. Ivana viděla jen trailer a na základě toho se rozhodla, že přijede na premiéru ze Švýcarska... Když tam pak s námi reálně stáli, tak mi znovu došlo, jakou zodpovědnost vlastně neseme,“ uzavírá Hamplová.

V pátek 20. května Voyo uvede v premiéře poslední epizodu minisérie.

Producentka a herec Maja Hamplová s představitel Petra Sepešihho Vojtěchem Vodochodským. Za nimi na fotografii Anna Fialová coby Iveta Bartošová. Foto: Jakub Stadler, MAFRA

Dnešní Homolkovy prý trápí chudoba a nezájem státu

PRAHA Filmová klasika Jaroslava Papouška *Ecce homo Homolka* z roku 1969 patří mezi snímky, které oplývají množstvím zlidovělých hlášek.

„Jestli si ten fotbal nevybojuješ, tak jsi u mě mrtvej muž!“

„Kluci, přestaňte si už hrát na toho tátu!“

„Ta shodit takovejch padesát kilo.“

Většina z nich patrně zazní i v divadelní verzi, kterou nyní chystá pražské Švandovo divadlo. Kus pro zdejší scénu zadaptovala i zrežirovala tvůrčí dvojice Kristýna Jankovcová a Adam Svozil. „Na rodinu Homolkových jako současný tvůrčí přírozené pohlízneme z dnešního hlediska, ale zároveň vedeme dialog s předlohou ukotvenou v 60. letech. Nelze říci, že se inscenace ode-

hrává v současnosti,“ přibližuje novinku Jankovcová. „Existence Homolků je zasazená spíše do jakéhosi bezčasí, kde se mísí vlivy různých dob. To se odráží například na charakterech. Nejmladší generace reprezentovaná mileneckým párem je nejvíc současná a oproti tomu například babi s dědou odkazují spíše k normalizační éře. Děj zůstává v podstatě stejný jako v předloze,“ dodává režisérka k zasazení.

Satira nechýbí

O ději se v případě Papouškova díla, které patří mezi klasiku československé nové vlny, přitom dá mluvit jen s nadsázkou. Film s Helenou Růžičkovou, Josefem Šebánkem či Františkem Husákem nabízí spíše sled scén, které ukazují prázdnotu života jedné hašteřivé rodiny.

Barvy Oproti černobílé filmové předloze z roku 1969 dnešní divadelní *Ecce homo Homolka* barvami doslova hýří. Foto: Michal Hančovský

Podle divadelních tvůrců obývají „Homolkovi 21. století“ svět, který je mnohem komplikovanější a roztržitější než dřív. S čím se tedy budou potýkat? „Stejně jako mnoho českých rodin je ovlivňuje jak chudoba, tak absence nějaké péče a zájmu ze strany státu, potažmo elit. Homolkovi přežívají ve stísněném bytě bez naděje na změnu, příroda okolo nich je nenávratně poškozena a velké dějiny je konfrontují s čím dál nesrozumitelnějšími krizemi,“ vysvětluje režisérka. Dílu by ale i přes předestřená témata neměla chybět satira a nadsázka.

„I přesto se snaží užít si zasloužený nedělní odpočinek, i když je to za cenu určitého vytěsňování výše popsanych problémů,“ dodává Adam Svozil. „Jsou na všechno sami a neustále zakouší pocity ohro-

žení a rozpadu. Musí tedy spoléhat jen jeden na druhého, což je v takto dysfunkční rodině pěkná mela,“ navazuje Jankovcová.

Novinka má ve Švandově divadle premiéru 28. května. V úlohách prarodičů se objeví Tomáš Petřík a Nataša Bednářová, rodiče si zahrájí Natálie Řehořová a Jan Grundman. V roli „mileneckého páru mileniálů“ uvidí diváky Annu Stropnickou a Petra Kuldu.

Papouškův film se dočkal dvou pokračování. „K adaptacím dalších děl by se muselo přistoupit mnohem kritičtěji, protože jsou už velmi ovlivněné normalizační cenzurou a v naprosto odlišném žánru než první, filozoficky laděný film, ale určité by to byla zábavná výzva,“ přemýšlí Jankovcová.

— Tomáš Štátska